

1918-01-25

SENDER

Agnete Skovgaard, Joakim Skovgaard

RECIPIENT

Augusta Pedersen

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Rosenvænget

Archive:
Mappe 87 nr. 61

TRANSCRIPTION

Afventer transskription.

Rosenvangen 25-1-18

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 87 Nr. 61

Kære Augustamø,

Det var da kedeligt, at Du titthede
forgeves efter os ved alle Kertidene.

Det kom nok af vi efter kirke skulde
spise frokost på Vesterbro. Stedene på
Østerbro, at vi derfor er smuttet væk.

Idag er det ellers Lindbergs Stykke om
Skabelsen der står mig i hovedet, for
jig fik fat på det, og har læst det. Du har
ret i, at der er fast grund under fødderne,
jig synes for fast, og hans felttog mod
Romerne måtte jeg smide af, i det da
han brugte et sprog så overlegent som selve
Grundloven og i lignende vendinger. Men
det var meget interessant at læse. Hvor meget
eller lidt der virkelig er i det, er jeg ganske usik-
ker på at bedømme, men jeg kan nu

ikke tage så håndfast på de gamle deilige
fortællinger. Jeg har haft mere udbytte af
at læse to bøger af Martinus Larsen om
Jordens plads i Skabningen. Den ene hedder
Universet og vor Tro eller videnskabet og
den anden Stjerrehimmels store pro-
blemer. Der behandler ^{han} den videnskabelige
forskning til vore dage og kommer til det
resultat, at sandsynligheden taler for, at
Jordens plads netop er meget central, og at
det er tvivlsomt, om der er beboere af vor art
på andre Kloder eller nogen anden Klude.
Kort sagt, at der på Jorden er et så
vidunderligt omhyggeligt for os menneske i
alle måder, medens alle de store kloder
løber rundt som livløse lys. M. L.
peger på menneskets værdi og højeste bestemmelse,
samtidig med at beviser herom, og
om vor dynd stemmer i det samme den op-
røjte. Uviljeligt tænker jeg stadig

Grundtvigs ord: "Her er alle Kongebørn,
skint fattige og ringe". Det er karakteristisk
for Agate, at hun synes hverken om Lind-
bergs eller M.L.s skrivelser, hun bryder sig
ikke om fortællinger og udlægninger. Det er jo
vi derimod nok, blot vi fortæller hver sin.

Det der er det dybt ved Lindbergs, det er
hans pegn på mennesket som grundskaden,
den onde drøjfe som volder kampen mellem
Christus og Satan. Det er noget vi mennesker kan
føle som en gruelig realitet og se det store
kampspil for vore øjne. Når den gode
Lindberg befolkter jorden med engle og fortidens
øglar, og taler om jorden, som et hylsøeme
i den lysfulde faldt, er det så en i et kugle,
gløende himmel legeme han mener, for den kunne
øglarne ikke tale, der er jo også den vanskelighed,
havde øglarne, og de dyr der dengang levede, vist
til, evig livskraft som blev brudt? Efter
Leonine synes de at have været ret blod

tørstige, altsaa at have forarsaget andre væsens
død, men det er jeres egen ildes form, for de var de
død til inden I var forsyndede. Og levede
Oglerne trods deres tander af planteføde,
saadatte planterne dog dø, eller var det
frugterne de gav, medens de selv skulde leve
i evigheds evighed? Der er noget jeres
fætter, Det du anførte af Lindberg, synes
jeres det værdifulde, om der er noget af det
andet der er nyttigt set, saa jeres lade stae hen,
og haabe paa den tid da skæl falder fra
jærene, haabe paa at faa lov til at være med
i bekvælsen, tro paa Gud og hans nåde.

Foreløbig ser jeres mod Jerusalem, det er mere nær-
liggende, og det at se begyndelsen til spædom-
mens opfyldelse er mig allende store ting.

Men nu lev vel, mange hilsener til Eder
bør fra Agnete og Edne Jacobsen.
Agnete bemærker bare, at det du skrev ud
af Lindberg i dit brev, det var ogsaa hun meget
glad ved. Det er den sidste udformning hun ikke
har brug for.